

ringer eller Overlevelsesrenter, til at tegne dem med ophørende Præmie, f. Eks. saaledes, at de ikke skulle betale længere end til deres 70de Aar. Derved vilde der være vundet overmaade meget. Det er nu ikke min Mening, at det skulde fastsættes ved Lov; der skal naturligvis bevares Frihed i dette Forhold som i andre, og Forholdene kunne jo være saa forskellige; der kan være nogle, som ikke have Naad til at betale den store Præmie, der i saa Fald skulde betales. Men der vil være meget vundet, om Livsforf. i Rigsforsikringsanstaltens Embedsmænd altid gjorde de Embedsmænd, der skulle tegne Livsforf. eller Overlevelsesrente, opmærksomme paa, hvilke Fordele det vilde have for dem at have tegnet sig for en ophørende Betaling, hvis de naa en høj Alder. Kunde man saa dem til at tegne sig for en Livsforf. med Udbetaling i levende Live, saa vilde man opnaa, at de, naar de ere afskedigede, i Stedet for at have en stor aarlig Udgift til Livsforf. i Rigsforsikringsanstaltens polisen, tværtimod fik Rente-penge af den indbetalte, oplagte Sum. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke vil tage under Overvejelse, om der ikke kunde gøres noget ad den Vej. De fleste Embedsmænd, som tegne Forsikringer, ere ikke gode Regnemestre og vide derfor ikke, hvilke Fordele de opnaa paa den Maade. Jeg tror ogsaa i den Henseende at turde sige, at jeg har nogen Erfaring, idet jeg altid har raadet de Embedsmænd, jeg har med at gøre, til at tegne sig paa den Maade. Jeg tror, at de allerfleste, naar de fik et Bink derom, vilde tegne sig paa denne Maade.

Det. Hansen: Det Foredrag, vi hørte af det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen), som navnlig dvælede ved Forholdene mellem en Statsanstalt og de private Forsikringselskaber, kunde jeg næsten i et og alt slutte mig til. Jeg tror blot, at den Konklusion, han drog, ikke var den, der laa nærmest; i hvert Fald vil der vistnok med Føje kunne opkastes det Spørgsmaal, om det ikke, naar Statsanstaltens underkastes den Udvikling, her er Tale om, vil blive nødvendigt, at Staten træder regulerende og lovgivende ind med Hensyn til den private Forsikringsvirksomhed. Men jeg tror, det er utvivlsomt, at de Bemærkninger og Betænkneligheder, som i den Anledning kunne og bør anstilles, knytte sig langt bedre til det Lovforslag, vi ville komme til, og det ærede 7de Medlem fra Kjøbenhavn vilde vistnok ogsaa have gjort rigtigt i at knytte sine Bemærkninger til det Lovforslag, som vil komme for efter dette. Jeg forbeholder mig

altsaa at supplere og til Dels imødegaa de Bemærkninger, der kom fra det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn, naar vi komme til dette Lovforslag.

Finansministeren (Estrup): Jeg kan ganske slutte mig til den Bemærkning, hvormed det ærede Medlem, der nu havde Ordet, satte sig, om, at det, der er fremkommet nu, mere henhører under det næste Lovforslag, som vil komme til at ligge for her. Jeg tror dog, at det vil være rigtig allerede ved Behandlingen af dette Lovforslag at gøre et Par Bemærkninger, fremkaldte ved, hvad der er fremført fra forskellige Sider om de fremtidige Bestemmelser for Livrenteanstalten. Her tale vi kun om, hvorvidt og efter hvilke Regler der kan tildeles Bonus til de nuværende Interessenter. Det andet Lovforslag handler derimod om Livrenteanstaltens fremtidige Stilling.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kredts (B. G. Jensen) betegnede det som en Uretfærdighed, om man ikke uddelte Bonus til alle, der havde bidraget til at opsamle det Overskud, der sætter Anstalten i Stand til at udbetale en Bonus, og at man navnlig ved Loven af 1889 udelukkede dem, som vare døde, før Loven traadte i Kraft, og ligeledes i det her foreliggende Lovforslag vil udelukke dem, som ikke mere ere Interessenter, i alt Fald naar det Tidspunkt indtræder, hvor denne Lov er bleven bragt frem, altsaa fra Januar 1893. Jeg tror nu, at det ærede Medlem brugte et noget for stærkt Udtryk, naar han brugte Ordet Uretfærdighed. Der kunde i det allerhøjeste være Tale om en Ubillighed, thi man maa vel erindre, at ikke nogen Interessent har Retstrækning paa at faa Bonus, altsaa kan der heller ikke være Tale om at begaa nogen Uretfærdighed mod nogen Klasse eller Kategori derved, at den ikke faar Udgang til en saadan Bonus. Det maa erindres, at Loven af 1870 ganske vist forudhæfter, at naar man gennem en femaarig fuldtændig Statusopgørelse kommer til det Resultat — enten paa Grund af de Erfaringer, man har gjort med Hensyn til Dødeligheden eller ogsaa paa Grund af de Forandringer, der maatte foregaa med Hensyn til Rentefoden, — at den Tarif, man lagde til Grund i 1870, ikke mere passer, saa skulde det paa ny komme under Overvejelse, om man saa ikke skulde foretage en Forandring i Tariffen. Det er jo Bestemmelsen i den Lov, hvorpaa den nuværende Anstalts Virksomhed hviler, men der føjes til, at saadanne Forandringer i Tariffen ikke skulle have nogen Indflydelse paa de allerede afsluttede Forsikringer. Deraf følger